

РЕШЕНИЕ

№ 47

гр. Варна , 15.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и седми май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков
Членове: Даниела П. Костова
Светослава Н. Колева

при участието на секретаря Петранка Ал. Паскалева
в присъствието на прокурора Илия Христов Николов (АП-Варна)
като разгледа докладваното от Светослава Н. Колева Наказателно дело за възобновяване № 20213000600112 по описа за 2021 година

Варнеският апелативен съд, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.420, ал. 2, вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК.

Образувано е по искане, подадено от осъденото лице КР. М. АНГ., ЕГН *****, за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 1860/2020г. на Районен съд – гр. Шумен. Искането се основава на чл.422, ал. 1, т. 5 от НПК, вр. чл.348, ал.1, т.т.1-3 от НПК. Излагат се съображения за допуснати в хода на досъдебното производство съществени нарушения на процесуалните правила - на 18.09.2020г. е били извършени редица процесуални действия - привличане на обвиняем в неговото отсъствие по реда на чл.206 от НПК за извършено деяние по смисъла на чл.183, ал.4, вр.ал.1 от НПК, разпит на обвиняем и предявяване на материалите по досъдебното производства, като това е сторено извън сроковете по чл.234 от НПК.

На следващо място се твърди, че първоинстанционната присъда е постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като в разпореждането на насрочване на делото за разпоредително заседание било посочено, че съдебното производство се води срещу осъденото лице по основния текст на чл.183, ал.1 от НК , а не по по-тежко квалифицирания по ал.4 от същия текст.

Твърди се и неправилно приложение на материалния закон, тъй като на 06.02.2017 г. осъденото лице било платило 500 лева от дължимата издръжка и това обстоятелство не било отчетено от първата инстанция.

Навеждат се аргументи и в насока явна несправедливост на наложеното наказание. Сочи се, че първата инстанция не е отчела редица смекчаващи отговорността на осъденото лице обстоятелства и неправилно е отказала да наложи по-лекото от алтернативно предвидените наказания, а именно пробация. Отправеното искане е за отмяна на постановения акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

В съдебно заседание пред ВАпС, защитникът на осъденото лице КР. М. АНГ. – адв. Н.В., поддържа становището, изразено в искането за възобновяване, като моли съда да го уважи. Съобразявайки представените от прокуратурата в съдебно заседание писмени документи, защитата се съгласява, че процесуалните срокове за разследване са били надлежно удължавани от компетентната по-горна прокуратура. Акцентираща се върху несправедливостта на наложеното наказание.

Прокурорът от ВАпП изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване и счита, че същото следва да бъде оставено без уважение.

Осъденото лице КР. М. АНГ., редовно уведомено чрез защитника си за образуваното извънредно производство, не се явява и съответно не е изразил становище.

Варненският апелативен съд, като провери данните по делото, съобрази становищата и доводите на страните и в пределите на правомощията си, намери следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Негов предмет е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК и съдържа доводи в подкрепа на заявеното на основание по чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от НПК. Същото е направено в срока по чл. 421, ал. 3 от НПК. Разгледано по съществото си, в контекста на очертаната в него аргументация, искането е неоснователно.

С присъда № 260025/18.12.2020г, постановена по НОХД 1860/2020 г. по описа на РС - гр.Шумен, осъденото лице КР. М. АНГ. е бил признат за виновен в това, че в периода от месец юли 2016 г. до месец септември 2020 г. включително в с.Салманово, обл. Шумен, след като бил осъден с Решение № 773/11.10.2013 г., постановено по гр. дело № 687/2013 г. по описа на Районен съд – Шумен, влязло в законна в сила от 06.11.2013 г., да издържа свой низходящ - дъщеря Н.К. А.а, родена на 10.08.2004 г., съзнателно не изпълнил задължението си в размер на повече от две месечни вноски, а именно на 51 /петдесет и една/ месечни вноски, всяка от които по 140 лв., всичко на обща

стойност от 7 140 лв., като деянието е извършено повторно, поради което и на основание чл.183, ал. 4 от НК, вр. ал. 1 от НК, вр. чл. 28, ал. 1 от НК и чл.54, ал. 1 от НК му е наложил наказание **четири месеца “лишаване от свобода”, както и “обществено порицание”**, което да бъде изпълнено чрез поставяне на обявление на таблото за съобщения в сградата на Столична община.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС РС Шумен е определил първоначален „общ“ режим на изтърпяване на наказанието.

Изложените в искането за възобновяване съображения сочат, че искателят се позовава на чл.422, ал.1, т.5 от НПК, аргументирайки претенцията си за наличие на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т.1-3 от НПК, предвидени в закона като основание за възобновяване чрез препращането в чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК.

В искането преобладават аргументи за необоснованост на първоинстанционната присъда. В тази връзка е необходимо в принципен план да се отбележи, че необосноваността на съдебните актове не е самостоятелно касационно основание. В производството по възобновяване са приложими именно правилата за касационното производство /арг. от чл.426 ат НПК/, съгл. които проверяващият съд не може да установява нови фактически положения и проверката относно правилното приложение на материалния закон се извършва на базата на установените от редовните съдебни инстанции факти и обстоятелства, стига при формирането на вътрешното убеждение на решаващите съдилища да не са били допуснати процесуални нарушения. Преценките относно достоверността, достатъчността на събраните доказателства и способността им или тяхната невъзможност да подкрепят и да обосноват обвинението представляват аспект на вътрешното убеждение и също не подлежат на касационен контрол, стига при формирането им да са били спазени изискванията за извършване на комплексна, обективна и обоснована оценка на всички, събрани по делото, доказателства и в присъдата, респ. във въззивното съдебно решение да са били изложени убедителни аргументи за причините, поради които едни от доказателствените източници се третирали като достоверни, а други - не и ако тази преценка съответства на действителната доказателствена стойност на тези източници. В този смисъл е и трайната практика на ВКС на РБ, напр. Решение № 20 от 21.01.2009 г. на ВКС по н. д. № 608/2008 г., III н. о Решение № 21 от 11.02.2013 г. на ВКС по н. д. № 2309/2013 г., III н. о., Решение № 23 от 25.02.2015 г. на ВКС по н. д. № 1759/2014 г., III н. о. и др. Настоящата инстанция не може да подменя вътрешното убеждение на съда по същество. Подлежи на проверка само правилността на подхода при формиране на вътрешното убеждение във връзка с оценката на доказателствата и при изпълнение на задълженията за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото.

Тъй като твърдението за допуснати съществени процесуални

нарушения на процесуалните правила на досъдебното и съдебното производство представлява отменително основание от категорията на абсолютните такива по смисъла на чл.348, ал.3, т.1, вр.ал.1, т.2 от НПК, ВАпС счита, че трябва да се занимае първо с него. Както сама защитата в съдебно заседание пред Апелативен съд Варна се съгласи, процесуалните срокове по досъдебно производство 1285/2016 г. на РУ на МВР Шумен са били надлежно удължавани от компетентния по-горен прокурор и извършените на 18.09.2020 г. действия не са извън тях и съответно не могат да настъпят последиците по смисъла на чл.234 от НПК. Второто възражение касае обективно вярното твърдение, че в разпореждането на съдията-докладчик за насрочване на делото в разпоредително заседание е посочено неправилно, че лицето КР. М. АНГ. е предадено на съд по обвинение за престъпление по чл.183, ал.1 от НК. От този факт обаче не могат да произтекат исканите от защитата последици – отмяна на постановената присъда и връщане на делото за ново разглеждане на първата инстанция, тъй като то не представлява съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.348 ал.3 от НПК. Правото на защитата на осъденото лице не е било накърнено, защото процесуалният документ, който очертава рамките на фактическото и юридическото обвинение срещу предаденото на съд лице е обвинителния акт. С разпореждането на съдията-докладчик за насрочване на делото в съдебно заседание, в което подлежат на разглеждане и обсъждане единствено въпросите по чл.248 от НПК, тази рамка не може да бъде променяна. Единственото предназначение на това разпореждане е да подготви провеждането на разпоредителното заседание и да разясни на страните какви въпроси ще бъдат обсъждани в него, какви права имат и да ги уведоми за датата и часа на насроченото с.з. Това е и сторено с коментираното Разпореждане № 260154/15.10.2020 г (л.6).

Доводът за неправилно приложение на закона по смисъла на чл.348, ал. 1, т.2 НПК, се свежда до твърдението, че осъденото лице е извършило плащане на част от дължимата издръжка на 06.02.2017 г. в размер на 500 лева и този факт бил игнориран от първата инстанция. Обективният прочит на мотивите на ШРС сочи на неоснователност на това оплакване –на л. 75 от делото първоинстанционният съд е изложил становището си по поставения проблем, като е отчетел наличието на две плащания, извършени съответно на 07.03.2016 г. за 2 928 лв. и на 06.02.2017 г., когато са преведени още 500 лв. Въпреки тези плащания осъденото лице към месец септември 2020 г. дължал 51 /петдесет и една/ месечни вноски по 140 /сто и четиридесет/ лева всяка за издръжка на дъщеря си Н.К. А.а. Частичното закъсняло плащане на месечно дължимата издръжка не заличава факта на осъществено деяние, а единствено би могло да се разглежда като обстоятелство, обуславящо смекчаване на наказанието. Затова и първата инстанция не е допуснала неправилно приложение на материалния закон.

По отношение на оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание:

Решаващият съд не е допуснал нарушение на закона и справедливостта при индивидуализацията на наказанието, което да е довело до явна несправедливост на същото по смисъла на чл.348, ал.1, т.3 от НПК. Първоинстанционният съд на първо място е извършил правилната преценка, че из между алтернативно предвидените наказания „лишаване от свобода“ и „Пробация“ по отношение на осъденото лице следва да се приложи по-тежкото. Този извод е обоснован не само от предходната съдимост на К.А., но и с оглед на обстоятелството, че първото осъждане за неизплащане на издръжката на детето Нели А.а по НОХД № 2020/2015 г. по описа на ШРС, по което му е било наложено „Глоба“, не е постигнало желаните корекционен и превъзпитателен ефект. Напротив, осъденото лице продължило години наред да не изпълнява алиментното си задължение. В този смисъл не може да бъде възприето и оплакването на защитата за несправедливост на наказанието. Конкретният размер на наказанието "лишаване от свобода" е бил определен от първата инстанция при съобразяване с обремененото съдебно минало на осъденото лице А., продължителния период на бездействие от негова страна, значителния размер на дължимата издръжка – над 7 000. Изминалият период от време от образуване на наказателното производство до момента на ангажиране на отговорността на осъденото лице не може да се разглежда като смекчаващото вина му обстоятелство, тъй като то се дължи единствено на виновното поведение на самия А. след първоначалното му привличане в качеството на обвиняем на досъдебното производство на 15.08.2017 г. е напуснал страната, не е уведомил за това разследващите и опитите по неговото издирване са довели до удължаване на сроковете на разследването. Настоящият съдебен състав, с оглед данните по делото, намира, че не са налице основания, които налагат намаляване размера на наказанието лишаване от свобода, което е отмерено малко над общия минимум. Не е приложим и институтът на условното наказание, тъй като деянието по настоящото дело е извършено в рамките на изпитателния срок, установен с осъждането по НОХД № 365/2012 г- на ОС Разград. Затова и не е налице явна несправедливост на наложеното наказание.

По изложените съображения искането за възобновяване на производството по делото не може да бъде уважено на поддържаните с него основания.

Водим от горното Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице КР. М. АНГ., за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 1860/2020г.. на Районен съд – гр. Шумен.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____